

знае какви още нещастия могат да постигнат Римъ. Но ще запазѣ и тебе и всички васъ. О мила моя! . . . Искате ли да дойдете съ мене въ Антий? Тамъ ще се качимъ на корабъ и ще отплуваме въ Сицилия. Моитѣ земи сж ваши земи! моитѣ къщя — ваши къщя. Послушай ме! Въ Сицилия ще намѣримъ Авла, — ще те върнѣ при Помпония, ще те вземѣ отъ нейнитѣ рѣцѣ. Ти, Carissima, не се боишъ вече отъ мене. Кръщението не ме е измило, но попитай Петра, не говорихъ ли му, като идѣхме насамъ, че искамъ да бѣдж истиненъ послѣдователъ Христовъ, и не молихъ ли го да ме кръсти, ако ще би тука, въ тая колиба. Повѣрвай ме, повѣрвайте ме всички!

Лигия слушаше думитѣ му съ свѣтяще лице. Всички тукъ присѣтствующи, отначало по причина на прѣслѣдвания отъ еврейтѣ, а сега по причина на пожара, живѣяхъ постоянно въ трепетъ и страхъ. Отиванието въ спокойната Сицилия турилъ би край на всички безпокойства и отворило би нова епоха на щастие въ тѣхния животъ. И ако Виниций би искалъ да вземе само Лигия, тя навѣрно би устояла противъ искушението, като не желаше да остави апостола Петра и Лина, но Виниций имъ казваше: елате съ мене: земитѣ ми сж ваши земи, къщята ми — ваши къщя.

И като се наведе надъ рѣката му, за да я цѣлуе въ знакъ на покорностъ, тя каза:

— Дѣто си ти, Кай, тамъ съмъ и азъ Кайя.

А послѣ, смутена отъ казанитѣ думи които по римския обичай се изговаряхъ само при брачния обрядъ, Лигия се исчерви и стоеше освѣтена отъ огъня съ наведена глава, неувѣрена, какъ ще се посрѣщнатъ нейнитѣ думи. Но въ погледа на Виниция можеше да се чете само безгранично поклонение. Той се обърнѣ къмъ Петра и изново каза:

— Римъ гори по заповѣдъ на цезаря. Той още въ Антий скърбѣше, че не е виждалъ голѣмъ пожаръ. Но ако той се не спрѣ прѣдъ такова прѣстѣпление, помислѣте що може още да стане. Кой знае, неще ли събере своята войска и заповѣда да исколѣтъ всички жители. Кой знае, какви ще послѣдватъ проскрипции, кой знае, нѣма ли да избухне подиръ пожара междусобна война съ всичкитѣ ѣ бѣдствия: убийството и гладътъ? Скрийте се и да скриемъ Лигия. Тамъ ще причакате спокойно бурята, и, когато мине, ще се върнете да съете пакъ своето сѣме!

Отъ улицата откъмъ Ager Vaticanus, като въ подтвърждение на думитѣ му, се зачухъ нѣкакви отдалечени викове, пълни съ бѣсъ и ужасъ. Въ тая минута влѣзе каменодѣ-